

Mouabooor - 26. febr. 1924.

Predraga gospa Albina!

Širna ljuba za zadnje zime, vaša
dopisnica iz Irsta - preje vse drugo, čemu
ni mogoča! Še bi mogli samo kletiti kabo
neke ne vselej vsake spanine.
Človek mi samo in kaj bi dal za
prijeteljstvo roko! Veselim se časa, ko
bov zopet skupaj z Vami vsami, ar,
krepenceje je z vsakim jutrom
večje in kadar ugasne dan se
opredijo vse zleje zafajane - nikdar
izpoljuje!

Ta zima se je v Mouaboooru -
ali povsod, ne vem - podajala v
neskončnost in jaz ne morem
pričati soluca. Še vedno meji,
vsaki dan, jip sem dolgo gledal
te ledene rože ne mojih oknih
in se veselil: kadar bo prišlo soluce
in ves pobojala - - soluca se ni
in moje rože so se še bolj' razhoščile.

Široko se razpelo in zamrežilo posled
očem v baše daljine.

— Živim od nekakšnih žej in silne
krepkosti, in pred mano je in
dolga, dolga nezgodna cesta. Vse poti
jo treba prebrskati, in konca ni in
si prebrskati ho to življenje za naš
delo. In je vredno živeti za naša
baj in to življenje. —

Paed duoni sem igrala eur izmed
Marusovih balad in sem bila tako
žalostna: čas teži in mi zadamo
kakor ledje in jesevi. In sem se spre
šala: kam pešjo te ceste, kakšna
življenjska nes čaka za tem razpotju
premer? In mi je bilo temu kot v
grobu in odgovora mi bilo. —

Filozofija mi ni rešila si nobe
nege problema, nesteto opravičuj
in doznani je v meni, večini
cel kaos misel brez izhoda.

Spominjam se, da ste se včasih precej
pejari z filozofijo. Kar da se bomo
dosti zamislili in utemo zapisil videti.
Pa hje je se ta čas!

— Gospa bura je bila zelo vesela da sem
ji praviša vas. Tomladi pojdem
večinih k ujeji, ona je si vedno
tako "melada" in polna duha.
Mislim, da se ji ne sudi klato.

— Moj prijatelj "Cris" bo odide zadnje
dne tega meseca v ljubljano in
vas lepo pozdravlja!

— Kadar bode pod vašim strom
zopet vjilice zavole, prouku,
spomnite se me in oprostite jimnu
in fisavi, — pozdrad k vseto ozdrav,
vila. —

Prosim spomnite me vsi namini!
Kam izbere pozdrave
od vaše karmele.